

Иван Рајовић

УЗМИ МЕ ЗА РУКУ

узми ме за руку
окамењену
од ћутања

поведи ме
у лавиринт
људске нежности

где обични смртници
никада
не залазе

кључем за конзерве
прокрчи пут
окрвављеном полифему

једн јоко чудовиште
заувек истерај
из својих хрскавичавих снова

и врати се опет
у простране пределе
егзотичног бусења

на чијим оштрим хридима
остају насукане
галије од станиола

на највидљивија места
истакни
заставе победе

под твојим су стопалима
разорене
барикаде

пепељастим
птицама
пошкропљене

НА ПРОВОДЕНОЈ КРЕСТИ

на прободеној крести
оловне мрље
сећањем утиснуте

у звездолике крхотине
оклопних минотаура
губе сјај

са седефасте простирке
грлати мујезин
позива пужеве на молитву

умилним гласом распаљује
усахле цветове трешње
у сенци пепељасте гиљотине

под чијим се злурадим сечивом
распрскавају илузије
обезглављених мизантропа

глодари пију нектар
са оксидисаних дланова
јесењег предвечерја

у чијој се позадини
назире неразговетна симуга
дечјег осмеха